

— J'en suis ! (Είμαι) !
 Αύτη τή στιγμή πιά τ'ά λόγια ήσαν περιττά. Κι' ένα μονάχα χροει-
 ζόταν στον ιπποζωότατο Γάλλο. "Ένας μπάτσος !...
 Μάλιστα. "Ένας μπάτσος δυνατός και ήχηρός πού ν' άντηχόση ως
 τήν κορυφή του Ύμνιου.

Κι' όμως, ενώ είχα όλο τό δικαίωμα, ενώ είχα καθήκον νά τό κά-
 μω αυτό, δέν τό έκαμα. Έδίστασα. Σκέφθηκα τό επεισόδιο, τή φασα-
 ρία. Σκέφθηκα προλάντον ότι αυτές τίς στιγμές δέν ήμουν παρά ή
 δ η μ ο σ ι ο γ ρ α φ ο ς. Έκανα μιá έρευνα γιά λογαριασμό του
 «Μποκέτου». Κι' έπρεπε νά τό ύποστώ όλα χριστιανικάς.

Γύρισα ώστόσο καί είπα στον ένοχλητικό Ξένο, ό όποίος έξακολου-
 θούσε νά στέκη κολλημένος πλάι μου και νά μέ γλυκοσαχλοκωτιτάξη.

— Κύριε, σάς παρακαλώ γιά τελευταία φορά νά φύγετε άμέσως.

Ο κ. Γάλλος κατάλαβε ότι ματαιοπονούσε. Μά δέν πήρε και τήν
 άπόφαση νά φύγη. Γύρισε και κτύπησε πλάι του κι' έπειτα μου είπε μέ
 τή χαρακτηριστική του άναίδεια:

— Νά φύγουν οι άλλοι κύριοι πρώτα κι' έπειτα θα φύγω έγώ.

Τά έχασα. Ποιός έννοούσε; Τόν πόλιμαν; Τόν άξιοματικό πού
 μιλούσε πλάι μου μέ τόν πόλιτη; Μά τί σχέση είχα έγώ μ' όλους αυ-
 τούς; Πώς θα μπορούσα νά τους επιβάλλω νά σηκωθούν και νά φύ-
 γουν;

Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν έντελώς Ξένοι γιά μένα. Ούτε μέ είχαν
 ένοχλήσει καθόλου. Φέρθηκαν σάν σεμνοί και τίμοι "Έλληνες.

Δέν άφρασα όμως νά καταλάβω πώς ή άξίωσις αυτή του Γάλλου
 ήταν απλώς μιá κοινοτομία πρόφασις γιά νά μείνη κοντά μου.

Και τότε πιά γύρισα και τόν κτύπησα μ' ένα τέτοιο βλέμμα, πού
 άσφαλώς τόν φόβισε.

Είχα φτάσει τόν νύν και άει. Θά τόν έμπάτιζα...

Εύτυχώς φρόντισαν νά μου δείξη εγκαίρως τίς πλάτες του. "Έφυγε
 άπελυσμένος, μοιρομυζώντας:

— Τί κοίμα !... Τί κοίμα !...

Και πρόσθεσε περισπωμένα:

— Καλά, πολύ καλά...

"Ένα βάρος σηκώθηκε άπ' τό
 στήθος μου. Έπί τέλους, λυτρώ-
 θηκα άπ' τόν θρασύτατο αυτόν κύ-
 ριο. Κι' έτρεξα άμέσως νά συναν-
 τήσω τούς συντρόφους μου.

***

"Όπως γράφω και παραπάνω,
 είχα υποθέσει κι' αυτοί ότι έπρό-
 κειτο γιά κάποιον γνωστό μου.

Κι' όταν τούς έξήγησα τί συνέ-
 βαινε, έξηγέθησαν, και δίκαια
 φουζιά.

Ρώτησα τότε τόν φίλο άστυνό-
 μο πού είχε τήν καλοσύνη νά μέ
 συνοδεύση στή νυχτερινή μας πε-
 ριπέτεια, γιατί δέν έπενέθη, όπως
 είχε καθήκον, ό πόλιμαν και δέν
 μ' έγγύτωσε άπό τήν ένοχλήσι του άχα-
 ρακτήριστου Ξένου.

Ο άστυνόμος κούνησε τό κεφάλι του.

— Γιατί φοβήθηκε, δεσποινίς, μου έξήγησε.

— Φοβήθηκε τί; Τόν Γάλλο;

— Τή... Γαλλία.

— Τή Γαλλία !...

— Άκριβώς. Τή Γαλλία ή τόν έν
 'Αθήναις Γάλλο πρεσβευτή ή
 τό διπλωματικό επεισόδιο. Έχουν δοεί
 διαταγές σχετικώς, νά μήν έ-
 νοχλούνται οι Ξένοι.

— Κι' όταν άκόμα ένοχλούν;

— .....

— Μά αυτό είναι έξωφρενικό, είναι
 σκανδαλώδες. Είμαστε έλευθ-
 ρος λαός ή Φελλάγοι; Ένας Ξένος,
 τόν όποιο φιλοξενούμε, έχει ύπο-
 χρέσις νά σέβεται τόν τόπο.

— "Ετσι είναι, κι' όμως... Πρό ήμερών
 πάλι μερικοί Γάλλοι έπε-
 τέθησαν έναντίον μιάς μαθητριάς
 μέσα στον Έθνικό Κήπο. Τής έπε-
 τέθησαν άναίδεστα.

— Κι' ή άστυνομία;

— Η άστυνομία έπενέθη μόνον...
 γιά νά συμβουλέψη τή μικρή
 'Ατθίδα νά πάη σπίτι της και νά
 δώση τόπο στήν όργή...

"Ήσουν κατάλληλη. Έχει λοιπόν
 τό δικαίωμα ό πρώτος τυχών
 κύριος — κυρίως νά τούς κάνει ό
 Θεός — νά όργιάξη στον τόπο
 άνενοχλήτα;

"Αν όμως διατάξει νά έπέμβη ή
 άστυνομία στις περιστάσεις αυ-
 τές, δέν σημαίνει πως δέν έχουν
 δικαίωμα, καθήκον, ύποχρέωσι και
 οι πόλιτα ν' άμύνονται. Συνιστώ
 συνεπώς στους 'Αθηναίους και
 στις 'Ατθίδες νά μή συγχωρούν ποτέ
 τέτοιον είδος προτυχής.

— "Κυρίες, κύριοι, δεσποινίδες,
 μπασιζείτε άδιστακτως
 όποιονδήποτε Ξένο σάς ένοχλήσει
 στο όρομο. Είναι ζήτημα φι-
 λωτιμίας, ύπερηφανείας, ανθρωπι-
 ας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Συνέχεια περιπετειών,
 άπροόπτων και
 επιθέσεων.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

"Ένα περιεργε έπάγγελμα. Τί δουλειά κάνει ό
 μίστερ "Αλ Μπόασμπεργκ. Τά τεράστια κέρδη
 του. Πώς έγινε... έφευ-
 ρέτης άστειών. Στο κοσμηματοπωλείο. Η
 πελατεία του. Η
 άγορασμένες έξυπνάδες τών
 καλλιτεχνών του Χόλλυγουντ.
 Τι λένε οι Ξένοι συγγραφείς
 γιά τήν Α. Μ. τή Μόδα, κτλ.

Στό Παρίσι έφτασε πρό όλίγων ήμερών
 ό "Αμερικανός μίστερ "Αλ Μπόασμπεργκ,
 ό όποίος έξασκει ένα από τό περιεργότερα
 έπάγγελα του κόσμου. Είναι άπλόστατα,
 έφευρέτης άστειών, Σάς
 φανταία περιεργό; Και όμως δέν
 λέμε καιμιά ύπερβολή.

Ο μίστερ Μπόασμπεργκ μάλιστα δέν
 είναι ό μόνος στον κόσμο
 πού έξασκει τό έπάγγελμα αυτό. Στήν
 'Αγγλία, στή Γερμανία και
 στή Γαλλία, πρό πάντων όμως
 στήν 'Αμερική, οι έφευρέτες
 άστειών είναι άπειροι.

Ο μίστερ Μπόασμπεργκ όμως είναι
 ό μεγαλύτερος άπ' όλους
 τούς συναδέλφους του, είναι ό
 βασιλεύς τών έφευρέτων άστειών.
 Χάρη στο παράξενο αυτό
 έπάγγεμά του, κερδίζει, ούτε
 λίγα, ούτε πολλά, δυό
 χιλιάδες δολάρια — τριακόσιες
 χιλιάδες δραχμές — τήν
 εβδομάδα, δηλαδή περισσότερα
 άπ' όσα κερδίζει ό πού δημοφιλής
 άστρο του κινηματογράφου.

Τώρα θά ρωτήσετε βέβαια τί
 δουλειά κάνει ακριβώς ό άνθρω-
 πος αυτός. Νά σας τό ποιμή :
 "Επινοεί διάφορα έξυπνα και
 πρωτότυπα άστεία και
 επεισόδια, διάφορα σπιντόρια
 λογοπαίγνια, διάφορα
 άπρόοπτα και διάφορα τρικά,
 τό όποια πουλάει σε πρωταγων-
 σιάς τού κινηματογράφου ή
 τού θεάτρου. Κι' εκείνοι τό
 χρησιμοποιούν καταλλήλως
 στην δόνη ή στην σκηνή.

Μεταξύ τών τακτικών πελατών
 του μίστερ "Αλ Μπόασμπεργκ,
 είναι και ό περίφημος Χάρολντ
 Λόυδ, ή Μαρία Νιρέουλερ και
 ό βασιλεύς τών 'Αμερικανών
 καντονετιστών "Έντυ Καστόρ.

Τά πού έξυπνα άστεία του,
 ό Μπόασμπεργκ δέν τά πουλάει.
 Τά... πουλάει σε διαφόρους
 καλλιτέχνες και εισπράττει
 άνόλογα ποσοστά. Έτσι κερδίζει
 πολύ περισσότερα χρήματα.

***

Έξισου περιεργός είναι και
 ό τρόπος, μέ τόν όποιο έγινε
 ό Μπόασμπεργκ έπαγγελματίας
 έφευρέτης άστειών.

Υπενθυμίζω πρό έτών ως
 άπλόσ υπάλληλος σ' ένα
 άπ' τά μεγαλύτερα
 κοσμηματοπωλεία του Χόλλυ-
 γουντ, τού όποίου ή πελατεία
 άπετέλειτο ως επί τό
 πλείστον από ήθοποιούς
 τού κινηματογράφου και
 τού θεάτρου. Οι περισσότεροι
 άπ' τούς πελάτας αυτούς,
 όταν έπιγίγαναν στο
 κοσμηματοπωλείο, προτιμούσαν
 νά τούς ύπηρετή ό Μπόασμπεργκ,
 επειδή ήταν έξυπνος,
 γλυκομίλητος και πνευματώδης.
 Μιά μέρα ό Μπόασμπεργκ
 είπε σ' έναν ήθοποιο
 ένα όρασιότατο κομικό τρικά.
 "Η ήθοποιός κατενθουσιάστηκε
 και φώναξε χαρούμενος:

— "Ακουσε, Μπόασμπεργκ,
 άν μπορέσις νά μου
 βοηθής μερικά άκόμη
 τέτοια κομικά κώπια,
 θα σού δώσω έκατό
 δολάρια.

Έπειτα από μιá όρα, ό
 Μπόασμπεργκ πήγε στο
 σπίτι τού ήθοποιού και
 τού είπε μιá
 όλόκληρη γουζίνα
 άστειών κώπλων. Κατα-
 ροφούμενος ό ήθοποιός,
 τού έδωσε άμέσως
 τά έκατό δολάρια και
 τόν ενθουσιώσε θεομύστατα.

Από τήν ήμέρα
 αυτή ό Μπόασμπεργκ
 άλλαξε έπάγγελμα. "Αφου
 τό κοσμηματοπωλείο
 κι' έγινε έμπορος
 άστειών. Κι' όλοι
 οι καλλιτέχνες
 τού Χόλλυγουντ,
 όταν ήθελαν
 κανένα έξυπνο
 κομικό κώπιο
 γιά τό ρόλο
 τους, έτρεχαν
 σ' αυτόν και
 τόν καλοσύληθραν.

"Ετσι ό Μπόασμπεργκ
 άπόκτησε
 μεγάλη περιουσία.

Πρέπει τέλος νά
 σημειώθη σχετικώς,
 ότι οι περισσότεροι
 άπ' τούς "Αμερικανούς
 και τούς Εύρωπαίους
 άκόμα κομικούς
 τού κινηματογράφου
 και τού θεάτρου
 χρωστούν τίς
 επιτυχίες τους
 στους έφευρέτες
 άστειών, τόν
 πούλν Μπόασμπεργκ
 και τούς
 συναδέλφους του.

***

"Ένα παρισινό
 περιοδικό
 ζήτησε
 πρό καιρού
 από τούς
 Γάλλους
 συγγραφείς
 και καλλιτέχνες
 νά πούν
 τή γνώμη
 τους
 γιά τή
 γυναίκα
 μόδα. "Ιδού
 λοιπόν
 τί άπάντησαν
 σχετικώς
 δυό
 διάσημοι
 συγγραφείς,
 ό Μαρσέλ
 Τινέο κι' ό Ζυλ
 Λεμαίτρ, και
 μιá
 μεγάλη
 ήθοποιός,
 ή
 Κακιαίλια
 Σορέλ, πού
 έθεωρείτο
 βασίλισσα
 τής
 κομωδότητος:

— "Τό μεγάλο
 έλάττωμα
 τής
 μόδας,
 είπε
 ό Μαρσέλ
 Τινέο,
 είναι
 ότι
 άλλα-
 ζει
 πολύ
 γρήγορα. "Αν
 διητηρείτο
 μιá
 όρισημένη
 φόρμα
 και
 προσαρμοζόταν
 κάθε
 τόσο
 στην
 εξέλιξη
 των
 αναγκών
 και
 τού
 γούστου
 μας,
 θα
 ύποπυροσε
 να
 φθάση
 σιγά-σιγά
 σε
 μιá
 θαυμαστή
 τελειοποίησι
 και
 νά
 εκδηλώση
 τό
 γούστο
 και
 τήν
 αισθητική
 μιáς
 εποχής.

— "Η σημερινή
 μόδα
 τών
 γυναικών,
 είπε
 ό Ζυλ
 Λεμαίτρ,
 είναι
 άουμείωστη
 πρός
 τά
 φυσικά
 τους
 καθήκοντα.

— "Η μόδα,
 είπε
 τέλος
 ή
 Κακιαίλια
 Σορέλ,
 είναι
 ένας
 τρόπος
 άνανώσεως.
 Έκπροσωπεί
 και
 παριστά
 τό
 ένδοξο
 της
 μεταβολής,
 πού
 είναι
 τόσο
 δυνατό
 μέσα
 στον
 άνθρωπο.
 Ειδικός
 ή
 γυναικεία,
 χάρις
 στή
 μόδα,
 μπορεί
 ν' αλλάξει
 διαρκώς
 και
 ν' άναανεύη
 τήν
 εξωτερική
 της
 εμφάνισι.
 "Ετσι
 άρέσει
 πάντα,
 γιατί
 πάντα
 παρουσιάζει
 στο
 μάτι
 τών
 άνδρών
 κάτι
 ταινούργιο
 και
 πρωτότυπο.

